

Sygn. akt XVII AmA 8/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Dariusz Dąbrowski**

Protokolant: Protokolant sądowy – stażysta Anastazja Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2013 roku, w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **M. G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o ochronę konkurencji i nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 15 października 2010 roku nr (...)

I zmienia decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr (...)z dnia 15 października 2010 roku w pkt IV 1) w ten sposób, że nakłada na M. G. karę pieniężną w wysokości 370 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych); w pkt IV 2) w ten sposób, że nakłada na M. G. karę pieniężną w wysokości 370 zł (trzysta siedemdziesiąt złotych) i w pkt IV 3) w ten sposób, że nakłada na M. G. karę pieniężną w wysokości 446 zł (czteryście czterdzieści sześć złotych),

II oddala odwołanie w pozostałym zakresie,

III nie obciąża powoda M. G. kosztami zastępstwa procesowego

Sygn. akt **XVII AmA 8/11**

UZASADNIENIE

W dniu 15 października 2010 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany w dalej „Prezesem UOKiK”) wydał decyzję nr (...), w której:

I. na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy M. G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „(...)” w W. (zwany dalej „Przedsiębiorcą”) uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów bezprawne działanie Przedsiębiorcy, polegające na:

1. braku informacji w chwili złożenia konsumentowi propozycji zawarcia umowy o imieniu, nazwisku (nazwie), adresie zamieszkania (siedziby) przedsiębiorcy oraz o organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorcy, a także numerze, pod którym przedsiębiorca został zarejestrowany, co jest niezgodne z art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny,

2. braku informacji w chwili złożenia konsumentowi propozycji zawarcia umowy o prawie odstąpienia o umowy w terminie dziesięciu dni oraz o ustawowych wyjątkach od tego prawa co jest niezgodne z art. 9 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny,

3. braku informacji w chwili złożenia konsumentowi propozycji zawarcia umowy o miejscu i sposobie składania reklamacji, co jest niezgodne z art. 9 ust. 1 pkt 10 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny,

i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 16 marca 2010 roku;

II. na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy M. G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „(...)” w W. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów bezprawne działanie Przedsiębiorcy, polegające na zamieszczeniu w regulaminie postanowienia o treści: „Zasady zakupów z zawarciem umowy kupna sprzedaży na odległość, tzn. zakupu z dostawą do domu – kurierem lub transportem własnym firmy lub zawarcia umowy kupna sprzedaży w siedzibie firmy – zwroty, reklamacje towaru itp. reguluje szczegółowo kodeks handlowy RP.” co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i narusza art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 16 marca 2010 roku;

III. na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy M. G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „(...)” w W. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów bezprawne działanie Przedsiębiorcy polegające na niedopełnieniu obowiązku potwierdzenia konsumentowi na piśmie informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, najpóźniej w momencie spełnienia świadczenia, co narusza art. 9 ust. 2 ustawy i nakazał zaniechania jej stosowania;

IV. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów:

1. nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1302zł (słownie: tysiąc trzysta dwa złote) płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w pkt. I.1-3 przedmiotowej decyzji,

2. nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1302zł (słownie: tysiąc trzysta dwa złote) płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w pkt. II przedmiotowej decyzji,

3. nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 3719zł (słownie: trzy tysiące siedemset dziewiętnaście złotych) płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w pkt. III przedmiotowej decyzji;

V. na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 kpa w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciążył Przedsiębiorcę kosztami postępowania w kwocie 38,05zł (słownie: trzydzieści osiem złotych 5/100gr).

W uzasadnieniu decyzji Prezes Urzędu wskazał, iż podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Warunkiem koniecznym do uruchomienia

procedur i zastosowania instrumentów określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów jest wobec powyższego, aby działania przedsiębiorców, którym zarzucono naruszenie przepisów – stanowiły potencjalnie zagrożenie interesu publicznego, nie zaś jednostki lub grupy. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa na charakter publicznoprawny, albowiem działania Przedsiębiorcy nie były ograniczone do określonych odbiorców lub ich grupy. Dotyczyły wszystkich faktycznych jak i potencjalnych klientów sklepu internetowego Przedsiębiorcy.

W toku postępowania Prezes Urzędu ustalił, iż Przedsiębiorca wraz z zamówionym towarem nie otrzymuje żadnego dokumentu, który zawiera pisemne potwierdzenie informacji o imieniu, nazwisku, adresie Przedsiębiorcy oraz o organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorca M. G. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), a także o numerze pod którym został zarejestrowany, istotnych właściwościach świadczenia i jego przedmiotu, o zasadach zapłaty ceny, o prawie do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni, ze wskazaniem wyjątków, o miejscu i sposobie składania reklamacji. Nadto pozwany ustalił, że stosowany przez Przedsiębiorcę „Regulamin zakupów” zawierał postanowienie o treści ”Zasady zakupów z zawarciem umowy kupna sprzedaży na odległość, tzn. zakupu z dostawą do domu – kurierem lub transportem własnym firmy lub zawarcia umowy kupna sprzedaży w siedzibie firmy – zwroty, reklamacje towaru itp. reguluje szczegółowo kodeks handlowy RP.”

Prezes Urzędu stwierdził, iż dnia 16 marca 2010 roku Przedsiębiorca zamieszczenie na stronie internetowej sklepu (...) zmieniony „Regulamin zakupów”, w którym powyższe informacje zostały zawarte. Ponadto, w zmienionym „Regulaminie zakupów” wyżej wskazane postanowienie nie występowało.

Niedopełnienie obowiązku informacyjnego poprzez brak informacji w chwili złożenia konsumentowi propozycji zawarcia umowy o imieniu, nazwisku, adresie Przedsiębiorcy oraz o organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorca M. G. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), a także o numerze pod którym został zarejestrowany, istotnych właściwościach świadczenia i jego przedmiotu, o zasadach zapłaty ceny, o prawie do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni, ze wskazaniem wyjątków, o miejscu i sposobie składania reklamacji, w ocenie Prezesa Urzędu stanowi bezprawność działania Przedsiębiorcy jako niezgodne z art. 9 ust. 1 pkt 1, pkt 6 oraz pkt 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zdaniem pozwanego w przypadku zawierania umów za pośrednictwem Internetu dane te powinny być dostępne dla każdego odwiedzającego sklep, a podanie takich informacji konsumentowi dopiero w chwili składania zamówienia na podstronie „Twój koszyk” jest niewystarczające, co może skutkować utrudnieniem konsumentom możliwości weryfikacji danych dotyczących powoda. Prezes Urzędu uznał, iż zgodnie z powyższym działania Przedsiębiorcy są niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, gdyż jako dokonywane przez przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej noszą znamiona bezprawności i godzą w zbiorowy interes konsumentów, co spełnia przesłanki określone w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Odnośnie pkt. II sentencji decyzji Prezes Urzędu wskazał, iż zamieszczając w „Regulaminie zakupów” postanowienia o wyżej wskazanej treści Przedsiębiorca narusza obowiązek nałożony w art. 17 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, gdyż odesłanie do aktu prawnego, którego regulacje przestały obowiązywać z dniem 1 czerwca 1965 roku wywołuje u konsumentów błędne przekonanie i dezinformacje. Takie działania Przedsiębiorcy Prezes Urzędu znał za bezprawne i sprzeczne z dobrym obyczajem.

Prezes Urzędu podniósł, że zgodnie z art. 9 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny na Przedsiębiorcy spoczywa obowiązek potwierdzenia konsumentowi na piśmie najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia informacji o imieniu, nazwisku, adresie Przedsiębiorcy oraz o organie, który zarejestrował działalność gospodarczą, a także o numerze pod którym został zarejestrowany, istotnych właściwościach świadczenia i jego przedmiotu, o zasadach zapłaty ceny, o prawie do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni, ze wskazaniem wyjątków, o miejscu i sposobie składania reklamacji. W toku przedmiotowego postępowania pozwany ustalił, że Przedsiębiorca stosował praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów polegającą na niedopełnieniu powyższego obowiązku, co uzasadniało pkt. III sentencji przedmiotowej decyzji.

Odnośnie zaś pkt. IV sentencji decyzji dotyczącego nałożenia na Przedsiębiorcę kar pieniężnych Prezes Urzędu wskazał, iż zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów może on w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten dopuścił się choćby nieumyślnie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy. Podstawą obliczenia wysokości kar za orzeczone naruszenia stanowi przychód przedsiębiorcy M. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) osiągnięty w 2009 roku w wysokości (...)

Prezes Urzędu stwierdził, iż orzeczone praktyki były stosowane co najmniej od września 2009 roku, co nie stanowiło długotrwałości naruszenia, a przy ustaleniu kary wziął pod uwagę okoliczność naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumenta przez Przedsiębiorcę po raz pierwszy.

Za naruszenia wskazane w pkt. I i II sentencji przedmiotowej decyzji Prezes Urzędu ustalił za poziom wyjściowy wymiaru kary pieniężnej po zaokrągleniu do pełnych złotych kwotę w wysokości 1860zł co stanowiło (...) przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2009 roku. Ze dnia względu na okoliczność zamieszczenia w dniu 16 marca 2010 roku zmienionego „Regulamin zakupów” na stronie Przedsiębiorcy, a tym samym zaniechania stosowania powyższych niedozwolonych praktyk, pozwany uznał, iż zaistniała okoliczność łagodząca i obniżył wymiar kary o 30% ustalając ją na poziomie 1302 zł (słownie: tysiąc trzysta dwa złote) co stanowi (...) przychodu Przedsiębiorcy za 2009 roku i 0,35% kary maksymalnej.

Odnośnie naruszenia z pkt. III sentencji przedmiotowej decyzji pozwany wskazał, że elementem konstrukcyjnym umowy zawieranej na odległość jest brak jednoczesnej obecności stron przy jej zawarciu. Jednym z filarów ochronnego reżimu umowy zawartej na odległość, jest szeroko ujęty obowiązek informacyjny zarówno przed jak i po zawarciu umowy. Praktyka polegająca na niedopełnieniu obowiązku potwierdzenia konsumentom na piśmie informacji, może wzmocnić skutki praktyki polegającej na niepodawaniu określonych informacji, co w efekcie może doprowadzić do niekorzystania przez konsumentów z przysługujących uprawnień. Prezes Urzędu nie stwierdził okoliczności łagodzących dla powyższego naruszenia, pomimo iż mogło być one dokonywane nieumyślnie, i ustalił kwotę kary w kwocie 3719 zł (słownie: trzy tysiące siedemset dziewiętnaście złotych) co stanowi (...) przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2009 roku i (...) kary maksymalnej.

Pozwany uznał, że ustalone kary są adekwatne do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz współmierne do możliwości finansowych Przedsiębiorcy. Stwierdził przy tym, że spełnią funkcję zarówno prewencji generalnej i indywidualnej, jak również represyjną.

W odwołaniu od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr (...) z dnia 15 października 2010 roku powód wniósł o umorzenie kosztów postępowania. Z treści powyższego odwołania należy wnioskować, iż powód skarży decyzję w całości, nie tylko wnosi o umorzenie kosztów.

Powód zarzucił wydanie decyzji z naruszeniem prawa proceduralnego i materialnego, poprzez naruszenie zasady prawdy obiektywnej, zasady prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie obywateli i przedsiębiorców do organów państwa oraz naruszenie zasady udzielania obywatelom i przedsiębiorcom w trakcie postępowania informacji faktycznej i prawnej mogących mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania. Nadto powód podniósł, że nałożona kara pieniężna jest radykalnie wysoka, gdyż cały dochód Przedsiębiorcy w 2009 roku stanowi zaledwie (...) przychodu stanowiącego podstawę do nałożenia przez Prezesa Urzędu kary.

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji pozwany wniósł o oddalenie w całości odwołania wskazując, iż wnioski przedstawione przez Przedsiębiorcę nie zasługują na uwzględnienie i podtrzymał swoje stanowisko zawarte w decyzji z dnia 15 października 2010 roku nr (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny i zważył co następuje:

M. G. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...), wpisaną do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta m. st. W. pod numerem (...), której przedmiotem jest m.in. handel detaliczny oraz serwis w zakresie sprzętu RTV, AGD. W ramach prowadzonej działalności prowadzi on sklep internetowy na stronie (...), za pośrednictwem którego zawiera z konsumentami umowy sprzedaży na odległość.

Stan faktyczny ustalony przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Ł. na dzień wydania decyzji to jest 15 października 2010 roku należy uznać za prawidłowy i bezsporny. Powód nie zaprzeczył ustaleniom poczynionym przez Prezesa Urzędu, a jedynie dokonał innej interpretacji ustalonego stanu faktycznego.

Odwołanie zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W ocenie Sądu, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prawidłowo przeprowadził wszczęte postępowanie, i ustalił w jego toku, że powód swoją działalnością dopuścił się naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Nie ulega wątpliwości, że wobec ustaleń dokonanych przez Prezesa Urzędu powód stosował praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów bezprawne działanie Przedsiębiorcy, prowadził działalność sprzeczną z dobrymi obyczajami naruszając art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej oraz stosował praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów bezprawne działanie Przedsiębiorcy polegające na niedopełnieniu obowiązku potwierdzenia konsumentowi na piśmie informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, najpóźniej w momencie spełnienia świadczenia, co narusza art. 9 ust. 2 ustawy.

Wobec powyższego należy uznać, iż zarzuty dotyczące wydania decyzji z naruszeniem prawa proceduralnego i materialnego oraz wnioski przedstawione w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie.

W toku procesu powód wskazał, że nałożono na niego zbyt surową karę pieniężną, która jest nie adekwatna do dokonanego naruszenia oraz społecznie nieuzasadniona. W ocenie Sądu brak w rozpatrywanym przypadku podstaw do odstąpienia od wymierzenia przedsiębiorcy kary finansowej. Należy przypomnieć, że przedsiębiorców, jako podmioty profesjonalne obowiązują zaostrzone standardy, jeśli chodzi o możliwość oczekiwania od nich znajomości przepisów prawa powszechnie obowiązującego, dotyczących m. in. zasad prowadzenia działalności gospodarczej. W rozpatrywanej sprawie przedsiębiorca nie wykonał ciężącego na nim obowiązku zgłoszenia informacji w chwili złożenia konsumentowi propozycji zawarcia umowy o imieniu, nazwisku, adresie zamieszkania przedsiębiorcy oraz o organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorcy, a także numerze, pod którym przedsiębiorca został zarejestrowany, co wynika z art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, stosował praktykę sprzeczną z dobrymi obyczajami, czym naruszył art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej i nie wykonał ciężącego na nim obowiązku potwierdzenia konsumentowi na piśmie informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, najpóźniej w momencie spełnienia świadczenia, co narusza art. 9 ust. 2 ustawy.

Pomimo, iż z informacji i wyjaśnień dokonanych w trakcie przedmiotowego postępowania wynikać może, że powód działał nieумыślnie, Sąd stwierdza, że zachowanie powoda było zachowaniem zawinionym, ponieważ jego obowiązkiem jest znajomość przepisów prawa. Niemniej jednak istniejące zawinienie po stronie powoda należy określić stopniem winy nieумыślnej, jakim jest rażące niedbalstwo.

Sąd podzielił więc pogląd Prezesa Urzędu, że zachowanie powoda daje podstawę, by wyciągnąć w stosunku do niego konsekwencje karne - jednakże Sąd nie zgadza się z wysokością kary wymierzonej przez organ antymonopolowy.

W myśl art. 106 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym

poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dokonał koncentracji bez uzyskania zgody Prezesa Urzędu. Kara ta ma charakter fakultatywny i o celowości jej nałożenia oraz wysokości decyduje Prezes Urzędu. Wydając decyzję o nałożeniu kary pieniężnej organ antymonopolowy działa zatem w ramach uznania administracyjnego. Wymierzając powodowi karę Prezes wziął pod uwagę szereg okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających takich jak: fakt, że powód dopuścił się naruszenia polegającego na niedopełnieniu obowiązku informacyjnego, fakt, że dopuścił się naruszenia polegającego na zamieszczeniu w regulaminie informację nieprawdziwą, wprowadzającą konsumentów w błąd, działając w oparciu o akt prawa, który utracił moc obowiązującą prawie pół wieku temu, fakt, że stosował praktykę polegającą na niedopełnieniu obowiązku potwierdzenia konsumentowi na piśmie informacji. W ocenie Sądu wymienione w uzasadnieniu decyzji okoliczności, które wpłynęły na wymiar kary wskazują, że Prezes za małą wagę przypisał okolicznościom związanym ze skutkami dokonanych naruszeń i dobrowolnemu ich zaniechaniu. Nadto podkreślenia wymaga okoliczność krótkiego okresu w jakim stosowane były przedmiotowe praktyki.

Dokonując oceny jaka kara finansowa byłaby adekwatna do czynu powoda, zdaniem Sądu należy także wziąć pod uwagę społeczną szkodliwość, którą w niniejszej sprawie uznać należy za znikomą, zwłaszcza, że postępowanie wyjaśniające zostało wszczęte z urzędu, a nie na podstawie zawiadomień pokrzywdzonych konsumentów. Nadto należy również wziąć pod uwagę, że powód jest osobą fizyczna prowadzącą działalność gospodarczą, która zajmuje się głównie sprzedażą detaliczną.

Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, że dokonane przez powoda naruszenia stanowiły znikomy stopień zagrożenia zbiorowego interesu konsumentów, zaś przedsiębiorca z dokonanych naruszeń nie uzyskał korzyści majątkowej, przy czym jego działanie należy uznać za nieumyślne. Jeśli się do tego weźmie pod uwagę, że przedsiębiorca dobrowolnie zaniechał stosowania owej praktyki, niezwłocznie po tym jak uzyskał wiedzę o niewypełnieniu obowiązku, to kara orzeczona decyzją okazuje się niewspółmiernie wysoka.

Sąd Okręgowy wziął także pod uwagę, że nałożona przez Prezesa Urzędu kara pieniężna została ustalona na podstawie całkowitej wysokości przychodu osiągniętego przez powoda bez uwzględnienia osiągniętych przez powoda dochodów, a ponadto w sposób proporcjonalny do stwierdzonych naruszeń.

Zdaniem Sądu, kary o łącznej wysokości 1186 zł (słownie: tysiąc sto osiemdziesiąt sześć złotych) spełnią swoją funkcję represyjną, zaś prewencja szczególna jest także w wystarczającym stopniu zaspokojona, gdyż kary nawet w tej wysokości, łącznie z całokształtem okoliczności związanych z toczącym się postępowaniem, jest wystarczająco wyraźnym ostrzeżeniem dla powoda na przyszłość, aby stosować się do przepisów ochrony konkurencji i konsumentów. Tak ustalona kara jest zdaniem Sądu odpowiednia do stwierdzonych naruszeń oraz daje podstawy, by sądzić, że powód nie będzie w przyszłości dopuszczał się naruszeń przepisów ustawy antymonopolowej i jest współmierna do możliwości finansowych powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479^{31a} § 1 i 3 k.p.c. orzekł jak w pkt. I i II sentencji.

Powyższe argumenty uzasadniają również w oparciu o art. 102 kpc odstąpienie od obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego. W ocenie Sądu zasadnym jest bowiem uwzględnienie zasady słuszności, a w konsekwencji zastosowanie przepisu art. 102 kpc. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 kpc, promujący uczciwe zachowanie się strony powodowej. Zgodnie art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jako, że przepis nie konkretyzuje pojęcia "wypadków szczególnie uzasadnionych", ustalenie, czy w sprawie zachodzi taki wypadek zależy od oceny sądu – ocena ta musi jednak uwzględniać wszystkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej podjęcie. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania omawianego przepisu zalicza się okoliczności pozostające poza postępowaniem, np. sytuacji majątkowej czy życiowej stron. Ponieważ powód jest osobą fizyczna prowadzącą działalność gospodarczą, obciążenie jej kosztami procesowymi może prowadzić do znaczącego pogorszenia sytuacji majątkowej. Szczególną przesłankę

stanowi również fakt, że powód zaniechał stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Z powyższych powodów zdaniem Sądu słusznym jest odstąpienie od ogólnej reguły w zakresie rozliczania kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski